

— Այս առաւել տեսնեմք քարիդ։
— Եթէ օթեւան չունիք, կրնաք հոս բնակիլ։ գոթիւնիք, կրնամ պարծիլ այս մասին, պարիկիս տուն է այս։ Մտածեցէք որ եթէ՞ ձեր ընտանիքը կը փնտռէք։ Պարպըրէնէն լուր չառնելով, հոս պտտի գլուխ ուրիշ տեղ։ յայնժամ գուք հոս գտնուելով կրնա խոսիլ զայն, օգուտ մ'է այս։ ո՞ր կրնայ գտնուիլ եթէ ձոս չբնակիք։ Ինչ որ կ'ըսեմ՝ ձեր օգտակար է։ քանի՞ տարեկան է ձեր բարեբախտը։
— Ինձմէ քիչ մ'աւելի փոքր է։
— Խօրհեցեք անգամ մը, երկու տղայք քարիշ զանգեւորան վրայ։ չար մարդիկ պակաս չեն։ օթեւաններ կան ուր գէշ մարդիկ կը յաճախեն։ այս տես պէս չէ, անգործ է մեր թաղին շնորհիւ։
Չկրնիլ լաւ համոզուիլ թէ թաղը կարենայ նպաստել լինիլ անգործութեան։ բայց քանի՞թաղի օթեւան այն աստիճան գոճած տուն մ'էր, որ կըրէ ըսել թէ իմ ուղեւորական եւ արիւթական կերպով մէջ անոր նմանը տեսած չէի։ սակայն պառաւրիկ անգործը նպատաւման արժանի էր։ Միւս կողմէ տնտեսութիւն ցուցնելու ժամանակ չէր. ընտանիքս գտաւ, փարթեմը ընտանիքը, որպէս ինչ երթմայի անոր բնակէի Պուլլարի չքեղ օթեւաններուն, կամ գետեցիկ տան մէջ, եթէ քարիշ կը բնակէր։ Բան իր պահեղիկին մէջ մեր ծախքը մեծ չէր կրնար լինի, եւ այդմ այս այ պէտք էր խորհիլ։ Ո՛հ, ո՞րչալի տնտեսը ունէր Մաթթա երբոր Տըժօղին քարիշը ժամանակին կ'ուզէր որ ստակ չահէինք։ Ի՞նչ որ ընէինք եթէ տասն եւ օթմէ ֆրանք չունենայինք գրպանին մէջ։
— Բանիկ՝ մը վարձէք մեզ սենեակ մը բարեկամութեան համար, հարցուցի։
— Օրը տասն սուրի. սո՛ւղ է։
— Լաւ, այս իրիկուն կուգանք, բարեկամս ու ես ու Ուլ մը գաք, քարիշ գէշ է գիշերել։
Պանդուրը վերադառնալէ անայ պէտք էր երթնալ

